

[Forsvarsministeren]

partierne, som et ønske om den størst mulige åbenhed med hensyn til sikkerheds- og forsvarspolitiske anliggender. Det er et ønske, som jeg helt kan dele, og som jeg i virkeligheden også mener at man lever op til her i landet i langt højere grad end så mange andre steder både i Øst og i Vest.

Hr. Thoft fremstiller den årlige redegørelse som en samling oplysninger, man har kunnet se mere eller mindre på anden vis. Det er da rigtigt, men vi taler her om en samling af oplysninger, dokumentation, tal, statistikker, oversigter osv., som giver læseren, hvad enten det er et folketingsmedlem, eller det er andre, et særdeles godt indblik i, hvordan dansk forsvar er struktureret, hvordan vi løser opgaverne, og hvilke ressourcer der er til rådighed.

Jeg er meget enig med hr. Knud Damgaard med hensyn til den respekt, som kom til udtryk over for adskillelsen mellem den lovgivende og den udøvende magt. Nu kommer hr. Albrechtsen igen ind på enevælde; det gjorde han også sidst. Nu er enevælden jo, som hr. Albrechtsen formentlig også er opmærksom på, for længst blevet ophævet, og sandheden er den, hr. Albrechtsen, at der ikke her i landet kan føres en anden sikkerheds- og udenrigspolitik end den, der er et flertal for her i folketinget. Det gælder også på det forsvarspolitiske område.

Hr. Albrechtsen nævner det 11 mands udvalg, der er nedsat af kredsen af partier bag det nuværende forsvarsforlig. Det kendetegnende ved dette 11 mands udvalg er jo netop, at det er sammensat af partier, der repræsenterer et flertal her i folketinget, og som vedkender sig et ansvar og en forpligtelse i forhold til det danske forsvar.

Til hr. Thoft skal jeg blot sige, at de forskellige ting, han bragte frem, jo i virkeligheden bekræfter den åbenhed, som jeg har været inde på. At aviserne ikke skriver nok om hr. Thofts spørgsmål og de besvarelser, jeg giver, har jo hverken jeg eller hr. Thoft nogen indflydelse på.

I øvrigt var en række af de ting, som hr. Thoft drog frem, bøjninger af de besvarelser, jeg har givet, som bliver bragt ind i en sammenhæng, der ikke er rimelig, men det kan i øvrigt ikke overraske. Det er jo sådan – hvilket heller ikke er nogen hemmelighed for dette ting – at SF og VS forsøger at fremstille de partier, der går ind for dansk NATO-

medlemskab, og som ønsker, at vi har et forsvar her i landet, som en samling våbenraslende koldkrigere, og når dagligdagens faktiske kendsgerninger ikke passer til det billede, man gerne vil opbygge, hiver man selv en række ting frem og bruger tingene på en måde, som måske nok kan overbevise nogle mennesker her i landet, men bestemt ikke det store flertal.

Som sagt: jeg er meget enig i synspunktet om den størst mulige åbenhed. Det er også noget, vi er meget opmærksomme på, når det gælder klassifikation af papirer, der udarbejdes. Hverken jeg eller forsvaret ønsker en højere klassifikationsgrad for materialer af den ene eller den anden art end højst nødvendigt. Det gælder også, fordi man, i det øjeblik man ikke respekterer klassifikationsregler, men misbruger systemet og bare stempler alt hemmeligt, i virkeligheden devaluerer dette system.

Vi beskæftiger os jo immervæk ofte med militære og sikkerhedsmæssige anliggender, hvor der nu engang må være visse grænser. Jeg er godt klar over, at hr. Albrechtsen og hr. Thoft synes, at der overhovedet ikke burde være nogen grænser, og at man, hver eneste gang der er ting, man ikke kan få så detaljeret, som man gerne vil, bliver ført bag lyset, at det er hemmelighedskræmmeri, osv. Man må respektere, at det nu engang er sådan, og i øvrigt vil jeg henvise til den forpligtelse, regeringen har til at rådføre sig med det udenrigspolitiske nævn, når vi taler om vitale anliggender.

(Kort bemærkning).

Thoft (SF):

Jeg skal ikke forlænge debatten yderligere, men ministeren kan jo tirre mig så meget, at jeg er nødt til at tage til genmæle.

Når vi i 1985 får oplysninger om en række fænomener, som begyndte i 1971, nemlig de nationale amerikanske øvelser i Østersøen i farvandet øst for Bornholm, er der så tale om åbenhed? Når ministeren gentagne gange her på talerstolen overlegent har sagt: er der problemer med den atomvåbenfrie zone, er det Sovjetunionen, for den eneste, der har atomvåben i vores område, er Sovjetunionen, og når ministeren har vidst, at USA siden 1971 har holdt nationale flådeøvelser i Østersøområdet inklusive store hangarskibe, så